

قسمت اول

نویسه‌های افروزیدگاه اسلام

حجت‌الاسلام و المسلمین علی مشت (فضل مدانی)
(مدرس حوزه و دانشگاه)

می‌آوریم که می‌گفت:
«اگر بخواهیم آزادگان اروپا را به دین خود بخوانیم لازم است که نخست به آنها بگوییم که ما مسلمان نیستیم. زیرا آنها وضع فعلی ما را نتیجه قرآن می‌دانند. آری آنان به دنبال قرآن، ملت‌هایی را می‌بینند که در میان آنها جهل و ذلت و بدینختی ... شیوع یافته و آن وقت است که می‌گویند:

اگر این کتاب واقعاً مصلح اجتماع بود پیروان آن، آن طور که ما می‌بینیم نبودند.»^۱ سید در عصری زندگی می‌کرد که دولتها اروپا بر سر تصاحب سرزمینهای اسلامی به رقابت‌های استعماری پرداخته بودند که در این راستا، زمامداران دروغین مسلمان به خاطر خود باختگی و عیاشی، پای بسیاری از فراردادهای ننگین را امضا

تحقیق را دارد که لازم است به بحث و گفتگو نشست لکن آنچه که بیشتر لازم است به آن پرداخت بررسی دیدگاههای اسلام در فرایند توسعه است، چه در بعد جهان‌بینی و برداشت از یک جامعه توسعه یافته و چه در روند پیاده کردن طرحهای سازنده از جهت کاربردی و میزان تحقق و شکل‌گیری آن.

سؤال این است
به راستی اگر در اسلام، اصرار بر توسعه در ابعاد مختلف است چرا بعضی از کشورهای اسلامی از این حرکت عقب مانده‌اند؟ اشکال کار و این کنندی در کجاست؟ در محتوای مکتبی و یا در عملکردها و یا عوامل بیرونی و بیگانه‌ها باید جستجو کرد. در اینجا سخنی از متفکر دلسوز، سید جمال الدین اسدآبادی به میان

بکی از مباحثی که امروزها در محاذل علمی بخصوص در بعد اقتصاد کلان در قالبهای گوناگون مطرح می‌شود مسئله توسعه است. این بحث، بیشتر از آن جهت مورد توجه نظریه‌پردازان کشورهای جهان سوم قرار گرفته که چرا بعد از گذشت دو قرن از انقلاب صنعتی، هنوز بسیاری از کشورها از داشتن حداقل توسعه محروم هستند و چرا بیشترین نمود توسعه در کشورهای غربی است و اساساً آیا آنها تافه جدا بافته‌اند و دیگران سهمی ندارند و اگر چنین نیست زیرساختهای رشد و توسعه چیست؟ و چگونه می‌توان آنها را به وجود آورد و نگهداشت؟

نیازی به توضیح نیست که این بحث با ابعاد مختلف، بیشترین زمینه‌های بررسی و

می‌کردند که در نتیجه آنچه در این میان وجه المصالحه قرار می‌گرفت ملت‌های مسلمان بود.

بعدها که امپریالیزم بین‌المللی تجربه بیشتری یافت با ترفندها و روش‌هایی سعی کرد که به طور کلی اسلام را از زندگی مردم جدا سازد و اسلام را عامل عقب‌ماندگی و رکود معرفی کند که فقط به فهرست بعضی از این روش‌ها اشاره می‌شود:

۱- سعی در به وجود آوردن دولتهای دست‌نشانده به ظاهر اسلامی و تقویت آنان و تشویق به خرید اسلحه‌های غربی جهت به کارگیری در راستای منافع استعماری خود که در این رهیافت هم ثمن و هم مشمن در اختیارشان بود به گونه‌ای که بدون حضور کارشناسان خارجی آنهم در موارد خاص اجازه بهره‌برداری داده نمی‌شد.

۲- شکستن زیرینی اقتصاد سنتی و تشویق به مهاجرت روستاییان به شهرها و هضم شدن در زندگی ماشینی و تشریفاتی و خرد کردن چرخه‌ای سودآور کشاورزی و

روی آوردن به صنایع مونتاژ، آنهم در حدّ پر کردن خلا توقعات و انتظارات مردم به قیمت از دست دادن استعدادهای درخشان

۳- مبارزه سراسری با هویت فرهنگی و رشد حالت از خود بیگانگی در مسلمانان و جایگزینی تاریخهای ساختگی به جای تاریخ اصیل و جاسازی این باور که مسلمانان دیگر قدرت رقابت را با کشورهای توسعه‌یافته ندارند.

۴- دامن زدن به اختلافات بومی و محلی جهت جلوگیری از سازماندهی و تمرکز یافتن نیروهای بالقوه و بالفعل و هدایت کردن افکار جامعه اسلامی به مسائل پیش‌پالفاده خطی، حزبی و قومی

● توسعه عبارت است از ایجاد یک سلسله تحولات مثبت و مدام و فraigیر در ابعاد مختلف فکری، روحی، اقتصادی و اجتماعی در یک ملت به صورت کشف قوانین لازم که در اثر بکارگیری آن قوانین، جامعه در همه ابعاد علمی، تکنولوژی، افزایش تولید و داشتن آرامش روحی بر دیگر جوامع برتقی داشته است.

۵- تقویت مکتبهای الحادی و مادی و ایجاد شباهت فکری جهت سست کردن باورهای بنیادین دینی

۶- سوق دادن جامعه اسلامی به رفاه‌زدگی و تجمل‌گرایی و اسراف و لاابالیگری تا دیگر هیچ‌گونه زمینه تفکر و نوآوری فراهم نشود.

۷- تشویق به بهره‌برداری از کالاهای الگوهای وارداتی غربی و تقلیدهای کورکورانه از مظاهر فربینده ماشینی تا کاملاً ملتی وابسته به وجود آید.

نتیجه این سالها کوشش آن شد که جوامع اسلامی در قالبها و به گونه‌ای تربیت یافتد که استعمارگران سالها انتظار آن را

داشتند، تا آنجاکه از طرفی روشنکران به اصطلاح مسلمان از محتوای غنی و پریار اسلام کاملاً بی‌خبر و بدین به مظاهر دینی باشند و از دیگر سو طرفداران متعصب دینی را به این اعتقاد بکشانند که اسلام را فقط در گوش مساجد بی‌روح و مقابر و کلبه‌های تاریک باید دید و در این میان هم عده‌ای بی‌تفاوت چشم انتظار آینده مبهم خود باشند و آنها که از بینش عمیق و درایتی برخوردار بودند اگر بانگ فریاد بر می‌آوردند بلاfacله این صدایها در نطفه خفه می‌شد و یا به شکلی از جامعه حذف می‌گردید.

این بود گذشته تأسف‌آور ما در طول توطئه‌های استعماری که کم این ذهنیت و باور به وجود آمد که دیگر اسلام توانایی رهبری را از دست داده و در روند برنامه‌های رشد و توسعه موفق نبوده که این اندیشه‌ها تا بدانجا پیش رفت که اگر تعجب نکنید بعد از انقلاب اسلامی ایران هم، یکی از کارگزاران بلندپایه دولت موقت، حسن نزیه می‌گفت:

با توجه به اینکه اسلام فاقد هرگونه قانون و دستورات اقتصادی، حقوقی و سیاسی است لذا نباید نام جمهوری اسلامی انتخاب کنیم بلکه باید صرفاً به جمهوری ایران اکتفا کنیم.^۲

در حالی که بنیانگذار جمهوری اسلامی

امام خمینی از سالها قبل فرموده بود: با تبلیغات و تلقینات تلاش می‌کردند تا اسلام را کوچک و محدود کنند و وظایف فقهی و علمای را به کارهای جزئی منحصر گردانند. به گوش ما خوانده‌اند که فقهای جز مسئله گفتن کاری ندارند، هیچ تکلیفی ندارند، بعضی هم نفهمیده باور کرده و گمرا

شدند. ندانسته‌اند که اینها نقشه است که استقلال ما را از بین ببرند.^۳

و در جای دیگر می‌فرمود: اسلام تز دارد، برنامه دارد. اسلام می‌خواهد انسان را یک انسانی بسازد جامع یعنی رشد به آن طور که هست بدهد.^۴

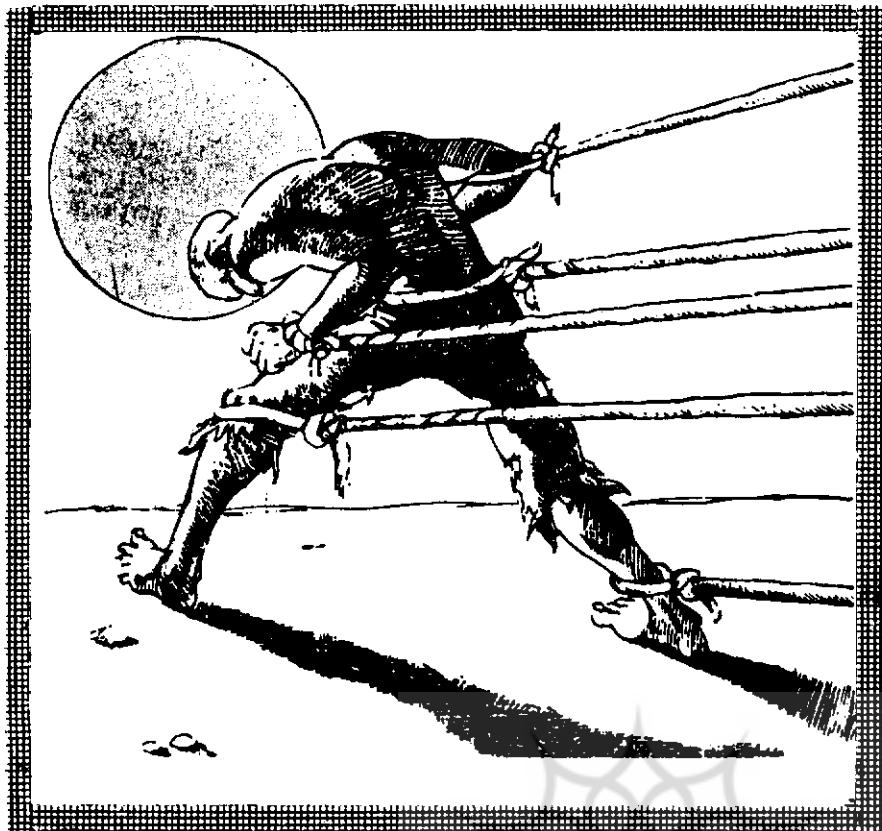
راستی چگونه آیات قرآنی در این رابطه فراموش شد (آیاتی صریح و روشن که نیاز به هیچ تأویل و تفسیری نداشت) و چگونه با داشتن این همه رهنمودها و دستورات وضعیت مسلمانان به اینجا کشیده شد.

مگر نه این است که قرآن می‌فرماید: «... ولله العزّة ولرسوله و للمؤمنين ...» (سوره منافقون، آیه ۷)

آیا هیچ فکر کرده‌اید مفهوم عزیز بودن یعنی چه و آیا با ذلت و استنگی‌های همه‌جانبه به بیگانگان می‌توان عزیز بود و همیشه سخن اول را زد؟ آیا مگر بارها نخوانده‌ایم لاتهنوا و لاتحزنوا و انتم الاعلون ان کتم مؤمنین (سوره آل عمران، آیه ۱۳۸).

با سست شدن و یا خودباختگی و جمود فکری و تنپروری و پایبندی به سنتهای غلط ارتجاعی می‌توان شاهد برتری و تفوق شد با اینکه قرآن مجید در این آیه شرط برتری و امتیاز را ایمان و باورهای دینی می‌داند.

به راستی آنچه که برخی از مسلمانان به آن بستنده کرده‌اند برای رشد و کمال کافی است، اینکه به زندگی بخور و نمیری اکتفا کرده و گذران بی‌حساب عمر و سرمایه انسانی، دیگر نه اندیشه‌های پویا و نه حرکتی مؤثر در سازندگی بهتر و توسعه بیشتر، بلکه خساراتی روی خسروانهای گذشته و گذر از یک زندگی تکراری و

و مگر اسلام در همین جاهلیت عرب که از نظر اخلاق، فرهنگ و تمدن، ملتی کاملاً مرده و بی‌توان بود الگوهای تازه توسعه را مطرح نساخت و به جریان نینداخت که تاریخ شاهد پیشرفت مسلمانان در قرنهای گذشته است. آیا برای تحقق و اثبات حقانیت یک نظریه و طرح، وقوع موقوفیت‌آمیز آن کافی نیست آنهم نه وقوع مقطعی و خلق الساعه بلکه حرکتهای پیاپی و سازنده و مفید.

اینکه عصر ارتباطات، قدرت شکرگفی یافته و با بهره‌گیری از تکنولوژی پیشرفته در کمترین زمان، جوامع به تبادلات علمی می‌نشینند و عصر فراصنعتی هم جای خود را به دوران توسعه اندیشه داده است و توسعه در محاذی غربی هم به صورت تصاعد هندسی در ابعاد مختلف بحث می‌شود و سرمایه انسانی جایگاه ویژه‌ای پیدا کرده است جا دارد دیگر

رسیدن به آخرین نقطه کور زیان‌دهی، نقطه‌ای که همه تلاش‌های بی‌حساب انسانی در آن هدر رفته و عجیب این است که آنها بعد از گذشت قرنها هنوز هم فکر می‌کنند که نیک اندیشه‌اند و نیک عمل کرده‌اند.^۵ مگر نه این است که بنا به نوشته همان غریبها، اسلام در دورانی که سراسر اروپا در تاریکی مرگبار قرون وسطایی خموش و سردرگم بود، بزرگترین مشعلداران سازندگی و تمدن را پرورش داد که تا همین اواخر استادان بی‌واجب آکادمی‌های غرب بودند و همانها بودند که مفهوم توسعه را به معنای واقعی کلمه مطرح کردند و دنیا بی را مدیون تحقیقات خود کردند.^۶

و با اینکه همیشه مسلمانان از نظر مسائل سیاسی و حکومتی به خاطر ظهور زمامداران نالایق مشکل داشتند در کمتر از یک ریع قدرت خود را در دنیا گسترش دادند.

بیش از این فرصتها را از دست ندهیم و در کنار مسائل ذهنی و کلی، به تئوریهای کاربردی در زمینه توسعه از دیدگاه اسلام پردازیم.

ابتدا باید دید معنی توسعه چیست؟ تا بر اساس آن تعریف به بررسی و تحقیق پردازیم. آنگاه باید شاخصهای مهم را در توسعه مورد مطالعه و پژوهش قرار داد و به تدریج با استفاده از کتاب و سنت و رهنمودهای عقل دیدگاههای اسلامی را دید.

تعريف توسعه

در کتابهای اقتصاد، دانشمندان برای توسعه تعریفهای فراوانی داشته‌اند که می‌توان گفت شاید به تعداد نظریه‌پردازان توسعه، تعریفهای مختلف شده است با این تفاوت که بعد از انقلاب صنعتی و ظهور ماشین و توجه بیشتر به تکنولوژی مادی و دانش فنی، تعریفها بیشتر رنگ مادی و کمی گرفته و سود حاصله از رشد اقتصاد را (ولو به قیمت از دست دادن صدها هزار نفر و سقوط مبانی اخلاقی و انسانی) به معنای توسعه دیده‌اند؛ به خصوص بعد از انقلاب اکتبر مارکسیستی که به‌طور کلی مسائل روحی و معنوی فراموش شد و انسان را نیز همچون پیچ و مهره در توسعه دیدند که فقط کار می‌کند.

طبعی است اگر در آن شرایط به نوشهای دانشمندان علم اقتصاد نظر کنیم در مفهوم توسعه، بیشتر شاخصهای مادی و رشد تکنولوژی را می‌دیدند؛ لکن به‌خاطر ظهور و بروز نارسانیهای فراوان روحی و جسمی، فشار سراسام‌آور ماشین بر عواطف و رفتار انسانی به‌خصوص در دنیای غرب و

از بین رفتن آرامش، متلاشی شدن کانونهای گرم خانوارگی، کشورهای به‌ظاهر توسعه یافته به این نتیجه رسیدند که در مفهوم توسعه اشتباه رفته‌اند و لازم است تجدیدنظر شود. لذا آنچه که امروزه از تعریفهای فراوان توسعه می‌بینید بازتاب همان صحنه‌هاست که بیشتر به صورت همه‌جانبه مطرح شده و برای بهره‌وری بیشتر از تولید و کارآیی بهتر، در کنار مسائل مادی و تکنولوژی، به مسائل روحی، هنگارها و انگیزه‌ها، باورها و رضامندی مدیران و کارگران توجه شده تا هم در رشد سرانه و تولید ناخالص ملی تأثیرگذار باشد و هم در شکل‌گیری جامعه مدنی و ایده‌آل، موثر.

در این تعریفها، انسان به عنوان بزرگترین خاستگاه توسعه مطرح می‌شود و در نتیجه توسعه در این دیدگاهها، چندان قابل اندازه‌گیری نیست؛ زیرا بیشتر به مسائل کیفی توجه شده تا کیمی، و به‌طور کلی آنچه که از مجموع تعریفهای بررسی شده می‌توان برداشت کرد این است که توسعه عبارت است از ایجاد یک سلسله تحولات مثبت و مدام و فraigیر در ابعاد مختلف فکری، روحی، اقتصادی و اجتماعی در یک ملت به صورت کشف قوانین لازم، که در اثر به کارگیری آن قوانین، جامعه در همه ابعاد علمی، تکنولوژی، افزایش تولید و داشتن آرامش روحی، بر دیگر جوامع برتری داشته باشد.

روشن است که در این تعریف، توسعه به عنوان یک تحول ریشه‌ای مطرح شده است نه یک حرکت عاطفی و مقطعي و رفومی.

توسعه باید فraigیر باشد نه مربوط به

و نظریه پردازانی چون جیمز بارن هایم James Barnhaim مدیریت و برل Berle در کتاب انقلاب مالکیت برای رشد و توسعه پایدار توانمندیها و قدرت تصمیم‌گیری و هدایت و کنترل مدیران را که از اندیشه سالم نشست

این جهان ناشناخته آشنا می‌شویم). در گفتارهای دست‌اندرکاران بحث توسعه به این نتیجه می‌رسیم که در توسعه، به مسئله تفکر و اندیشه اهمیت به سزاگی داده شده و از اندیشه به عنوان مهمترین شاخصه توسعه پایدار یاد شده است.

گرفته مؤثر می‌دانند و بر این اعتقادند که عصر اقتصاد عضله بنیاد را پشت سر نهاده ایم و به اقتصاد اندیشه بنیاد رسیده ایم که مالکیت فکر، اندیشه و سازندگی در آن مطرح است. متفکران رشد و توسعه اقتصادی اجتماعی در ژاپن، نظری پروفسور هیدانو ایوهارا استاد دانشگاه سوپریوری توکیو و پروفسور موساشی معتقدند که مدیران

الوین تافلر معتقد است که در جنگهای دنیای صنعتی دنیا دو پاره شد (انبوه مستعمرات و تمدن‌های سلطه‌گر) و پس از آن به سه پاره تقسیم شد: ۱- تمدن کشاورزی و معدنی؛ ۲- تمدن صنعتی و تولیدات انبوه؛ ۳- تمدن دانایی و تمدن فراصنعتی که عصر فرهنگ و انسان‌افزاری و ... است.^۸

طبقه خاصی. این رشد به صورت قوانین و در نتیجه یک سیستم ثابت در می‌آید که با مقتضیات زمان، کمتر تغییر خواهد داشت که در این تغییر هم رشد مسائل روحی و معنوی است و هم رشد تکنولوژی.^۷

اینک با توجه به تعریفهایی که از توسعه می‌شود و مهمترین شاخصهای آن، هنگامی که بخواهیم دیدگاه اسلام را در این زمینه بررسی کنیم با دریابی از عظمت و رهنمودها مواجه می‌شویم که در انتخاب هر یک دچار تحریر می‌شویم که از کجا شروع کنیم

لکن آب دریا را نتوان کشید
هم بقدر تشنگی باید چشید

اگر در تعریف توسعه، بیشترین توجه را به رشد علمی و تکنولوژی بدھیم، همه می‌دانیم که خاستگاه تکنولوژی در توسعه اندیشه و فکر انسانی است آنهم در محیطی آرام و با برخورد با یک حادثه نوظهور (چنانچه در مورد نیوتون و دیگران همیشه چنین بوده است) باید دید کدام مکتب و آینه ای است که در این مسیر همچون اسلام حرکت کرده است؟

شما هر صفحه‌ای از قرآن را که می‌گشایید یا به صورت غیرمستقیم انسان را وادار به تفکر کرده و یا صریحاً به اندیشه داشتن دستور داده است و در این راستا بقدرتی اصرار دارد که در بعضی از آیات قرآنی، انسان بی فکر را در ردیف بدترین و خطروناکترین بھایم و حیوانات می‌داند چنانچه در سوره افال می‌خوانیم: «ان شرّ الدّوّال عَذَّالُ اللّهُ الصّمَ الْبَكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقُلُونَ» آیه ۲۱ - (که در بررسی آیات تفکر در قرآن و احادیثی که وارد شده است به تدریج با

عصر جدید باید در راستای رشد و توسعه به این فسلفه توجه خاص داشته باشند که تصفیه آب در سرچشمه به مراتب بهتر و آسانتر از تصفیه دریاست.^۹ اینک با توجه به عصر جدید که اندیشه را بیشترین معیار توسعه می‌دانند و در گذشته تاریخ که چرچیل نخست وزیر بریتانیا در جنگ بین‌الملل دوم که می‌گوید: شک نیست که امپراطوریهای آینده امپراطوریهای اندیشه خواهند بود به جایگاه فکر و اندیشه در نظامهای پیشرفته و توسعه یافته می‌رسیم و می‌بینیم اگر مسلمانان به این اصل بنیادین توجه داشتند و به جای تقليدهای کورکورانه به دستورات قرآنی در مورد اندیشه و تفکر می‌اندیشیدند و به کار می‌بردند چه میدانی برای حرکت داشتند.

در اینجا بی‌مناسبی نیست در رابطه با رشد تکنولوژی در سایه تفکر و اندیشه سالم به یکی از داستانهای قرآنی اشاره کنیم که چگونه در کنار سایر ابزارهای مادی به انسان و اندیشه او توجه شده است.

داستان مربوط به حضرت ذوالقرنین نماینده و فرستاده خداد است که براساس تصريحات قرآنی با امکاناتی که به او داده می‌شود شرق و غرب عالم را در می‌نوردد تا مناطق جدیدی را کشف کند و تا آنجا که در شرق به جمعی بر می‌خورد که حتی سخن آنها برای دیگران غیرمفهوم بود. جمعی دور از تمدن و تفکر، دور از ارتباطات بین‌المللی و خلاصه جمعیتی که بی‌اندازه گرفتار اقوام و حشی بنام یا جوج و ماجوج بودند.

این فرستاده خدا با دیدن این وضعیت

رقتبار و در برابر درخواست کمک این مردم بی‌پناه تصمیم به یاری رساندن آنها در زمینه رشد و توسعه می‌گیرد، لکن با همه امکاناتی که خداوند در اختیار او گذاشته ابتدا از مردم می‌خواهد او را با تمام توان در این حرکت یاری دهن، تا استعدادهای آنان در این راستا بارور گردد و برای بهره‌برداری از معادن زیرزمین که سالها بدون تفکر در کنار آن بسی استفاده خوابیده‌اند آماده شود.

● در گفتارهای دست‌اندر کاران بحث توسعه به این نتیجه می‌رسیم که در توسعه، به مسئله تفکر و اندیشه اهمیت بسزایی داده شده و اندیشه به عنوان مهمترین شاخصه توسعه پایدار یاد شده است.

ابتدا از آنان می‌خواهد قطعه‌های آهن اورده شود و بعد می‌خواهد خود آنان در آهن‌ها بدمند تا آتش تولید شود آنگاه خود به عنوان مدیر و ناظر این پروژه صنعتی دست به کار می‌شود تا با بهره‌گیری بهینه از آن امکانات خدائی و نیروی انسانی بازسازی شده انسانی، سدی بنیادین ساخته شود؛ سدی که نه قابل رخته و نفوذ بوده و نه کسی توانائی سلطه بر آن را داشت. (فما اسطاعوا ان يظهروا و ما اسطاعوا له نقباً)

و جالب این است که در پایان انجام این تکنولوژی جدید ذوالقرنین از آن به عنوان رحمت خدا یاد می‌کند (قال: هذا رحمة من ربی) و در کنار این حرکت صنعتی، سخن از آینده جهان مادی و بربایی روز قیامت و وعده الهی می‌راند.^{۱۰} و این تنها راهی است که در تحقق آرمانهای حیاتی در یک جامعه اسلامی لازم است پیموده شود که قرآن مجید با نقل این داستان آموختنده، در جهت سازندگی اندیشه‌ها و افکار استفاده کرده است.

حال در اینکه چه عواملی در پرورش استعدادها لازم است و چگونه یک مدیر نیرومند همانند ذوالقرنین می‌تواند به دلهای مرده، امید داده و سرمایه‌های فراموش شده انسانی را بازسازی کند و بطور کلی سرعت زمینه‌های رشد و توسعه را در جامعه ایجاد کند مطالبی است که بایستی به تدریج در مقالات بعدی به تحلیل آن نشست. این بحث در رابطه با راه‌اندازی تفکر و استعدادها در زمینه رشد تکنولوژی بود.

ادامه دارد

زیرنویسها

۱. اسلام و علم، سید جمال الدین اسدآبادی.

ص ۶

۲. ۲۵ سال حاکمیت امریکا بر ایران، صفحه

۲۲

۳. ولایت فقیه، ص ۱۳۱.

۴. صحیحه نور، جلد ۲، ص ۱۵۵۶.

۵. برداشتی از آیات قل هل نبیکم بالاخسرین اعمالاً الذين ضلّ سعیهم فی الحیة الدنيا و هم يحسبون انهم محسنون چننا (سوره کهف)، ۱۰۳.

۶. گوستاولیون همجون بعضی از مستشرقین اعتراف می‌کند و می‌گوید:

خدمتی که اعراب مسلمان بر ترقی علوم کردند تنها به همان اکتشافات علمی ایشان نبود بلکه آنها با تأسیس مدارس و تألیف کتب علمی سبب انتشار عالم شدند و از این جهت حق بزرگی برگردد اروپا بیان پیدا کردند (نمدن اسلام و عرب، ص ۵۴۶)

در صفحه ۷۵۷ و ۷۵۱ می‌گوید: ما در تاریخ ملتی را سراغ نداریم که مانند اعراب و مسلمین به این اندازه تأثیر در دیگران داشته باشند و تقریباً حدود ۵ تا ۶ قرن، تنها کتاب علمی که در دانشگاههای اروپا تدریس می‌شد، همان کتابهایی بود که از عربی به لاتین ترجمه شده بود و در بعضی از علوم مانند طب تا به امروز هم ادامه دارد.

ایشان در صفحات ۵۶۷ و ۵۸۷ و ۵۸۸ و ۵۹۰ منفصل بحث می‌کند و نتیجه می‌گیرد که ریاضیات به خصوص علم جبر، از اکتشافات مسلمانان است و اروپاییان، معلومات جبری را از محمدبن موسی که به زبان اروپایی ترجمه شده اقتباس کردند. ملتهای غربی فرنهای زیاد در علم جغرافیا، اساس را بر کتب مسلمانان می‌گذاشتند. در علم فیزیک، مکانیک و علم شیمی، نیز مسلمانان پیشقدم بودند.

بعد می‌گوید: اگر وسائل آزمایشگاهی را

مسلمانان کشف نمی‌کردند لازمه نمی‌ترانست موفق

به اکتشافات شود. نمدن اسلام و عرب، ص ۵۹۰

تو خود حدیث مفصل بخوان ازین مجلمل

۷. اتفاقاً در تعریفهای زیادی که از توسعه

شده است بهشکلی به این تعریف توجه شده است

مثل این تعریف: توسعه مجموعه‌ای از فعالیتها

برای هدایت در جهت ایجاد شرایط مطلوب

زندگی براساس نظام ارزشی مورد پذیرش جامعه،

... و بدعبارت دیگر توسعه فراگردی است که

شرایط زندگی نامطلوب را به زندگی مطلوب

تبديل کند. توسعه و تکنولوژی، ص ۱.

تعریف دیگر؛ توسعه اقتصادی ترکیبی است از

تغییرات روحی و اجتماعی جمعیت و یا ملتی که

در نتیجه آن یا تغییرات محصول حرفه‌ی ناشی از

اقتصاد تولید را به طور جمیع پیوسته و مدام

افزایش دهد نقش سرمایه‌گذاری در توسعه

اقتصادی، ص ۱۷.

توسعه در مفهوم وسیع آن یعنی بهبود کیفیت

سطح زندگی در همه ابعاد آن یعنی چیزی بیشتر از

افسرایش درآمد، یعنی آموزش بهتر، بهبود

استانداردهای بهداشتی و کاهش فقر. محیط

زیست بهتر و ... توسعه اقتصادی و برنامه‌ریزی،

ص ۱۱. چنانچه ملاحظه می‌کنید در این تعریفها بیشتر

به مسائل کیفی توجه شده است تا کمی.

۸. فصلنامه مدیریت دولتی، شماره ۳۷،

صفحه ۱۵.

۹. فصلنامه مدیریت دولتی، شماره ۳۷،

صفحه ۱۵.

۱۰ - این داستان برگرفته از آیات ۹۰ تا ۹۸ سوره

کهف است که گرچه مشخص نیست ذوالقرنین بکی

از پیامبران باشد اما به هر حال از جانب خدا

اممربوت دارد تا در رابطه با توسعه و رشد جوامع گامهایی بزرگ بردارد و این داستان همچون سایر قضایا به خوبی نشان می‌دهد که برنامه فرستادگان خدا و پیامبران تنها رشد فضائل اخلاقی و مسائل روحی نبوده بلکه در این راستا از آنجه که انسانها را به سعادت دنیا و آخرت و در یک کلمه به توسعه می‌رساند. حمایت می‌کنند که در تحلیل این داستان تحولات ارزنده دیگری است که فعلاً مجال ذکر آن نیست.

ذکر این نکته لازم است که ما وقتی تکنولوژی را در توسعه قبول داریم که در خدمت مردم باشد نه اینکه بلای جان آنان باشد چنانچه در این داستان فرقانی، حضرت ذوالقرنین تکنولوژی را کاملاً در خدمت مردم در راه مبارزه با ظلم فرار داده بود.

